

Súd: Mestský súd Košice
Spisová značka: K3-10Csp/71/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121524008
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Trnečková
ECLI: ECLI:SK:MSKE:2023:6121524008.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice, sudkyňou Mgr. Janou Trnečkovou, v spore žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtňa 48, Bratislava, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtňa 48, Bratislava, proti žalovanej A. B., narodenej X. XXXXXXXX XXXX, trvale bytom C. XX, v konaní o zaplatenie 2 315,36 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100,00 % proti žalobcovi s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu (ďalej len "žaloba"), podaným pôvodne na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 22. októbra 2021, domáhal v konaní začatom podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon o upomínacom konaní"), aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu vo výške 2 315,36 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 2 315,36 eur od 29. marca 2019 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca, spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava (ďalej v rozhodnutí aj len "postupca," respektíve "právny predchodca žalobcu," prípadne "banka"), poskytol žalovanej na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru z 1. apríla 2014 pod číslom úverového účtu XXXXXXXXXX a reg. číslom XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX úver vo výške 3 300,00 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala uhradiť formou zmluvne dojednaných pravidelných mesačných splátok. Z dôvodu, že v rozpore so zmluvnými dojednaniami žalovaná svoj záväzok uhrádzať pravidelné mesačné splátky neplnila riadne a včas, ju právny predchodca žalobcu vyzval na úhradu omeškaných splátok úveru s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti pohľadávky. Žalovaná napriek písomnej výzve právneho predchodcu žalobcu svoj dlh z titulu omeškaných splátok úveru nezaplatila, a preto právny predchodca žalobcu v súlade so zmluvnými dojednaniami úverovej zmluvy a v súlade s čl. Všeobecných obchodných podmienok s označením "Podmienky požadovanej predčasnej splatnosti úveru (okamžitá splatnosť úveru) zo strany veriteľa" vyhlásil k 13. marcu 2019 predčasnú splatnosť pohľadávky z úveru. Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti pohľadávky z úveru s výzvou na zaplatenie dlžnej sumy bolo žalovanej doručené 21. marca 2019 v súlade s čl. Všeobecných obchodných podmienok s označením "Doručovanie a vyhlásenia klienta". Keďže žalovaná v poskytnutej 7-dňovej lehote dlžnú sumu nezaplatila, od 29. marca 2019 sa voči právnenému predchodcovi žalobcu dostala do omeškania so zaplatením dlžnej sumy spolu s príslušenstvom. Na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, uzavretej medzi spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom dňa

14. februára 2020, a Žiadosti o postúpenie a prevod zo 4. decembra 2020 bola pohľadávka voči žalovanej z titulu nezaplateného úveru postúpená žalobcovi, o čom bola žalovaná upovedomená písomným oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Výška postúpenej pohľadávky bola postupcom vyčíslená k 30. novembru 2020. Žalovaná bola právnym zástupcom žalobcu vyzvaná na zaplatenie dlžnej sumy z titulu nesplateného úveru. Žalobca doplnil, že v konaní si voči žalovanej uplatňuje len časť postúpeného nároku vo výške nesplatenej dlžnej istiny úveru vo výške 2 315,36 eur, ktorú mu žalovaná napriek predžalobnej upomienke nezaplatila.

3. Na preukázanie ním tvrdených skutočností žalobca v žalobe výslovne neoznačil žiadne dôkazné prostriedky. Pripojil však k nej prílohy, a to Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX z 1. apríla 2014, Informáciu finančného sprostredkovateľa k dojednanému poisteniu, podpísanú žalovanou dňa 1. apríla 2014, Všeobecné obchodné podmienky VÚB, a.s. na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám – občanom, účinné od 1. februára 2014, Všeobecné poistné podmienky pre poistenie schopnosti splácať splátky Flexipôžičky, účinné od 1. januára 2014, Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorých prevzatie žalovaná potvrdila podpisom, Údaj o hodnote ročnej percentuálnej miere nákladov a o priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov k spotrebiteľskému úveru, ktorého prevzatie žalovaná potvrdila podpisom, Žiadosť žalovanej o flexipôžičku – bezúčelovú, č. žiadosti 003383711010414, z 1. apríla 2014, Oznámenie banky o splnení obchodných podmienok pre čerpanie Flexipôžičky z 1. apríla 2014, Zoznam dokladov k Flexipôžičke, fotokópiu občianskeho preukazu a vodičského preukazu žalovanej, Výsledok lustrácie v evidencii stratených a odcudzených dokladov z 1. apríla 2014, Prehľad čerpania a úhrad žalovanej k zmluve č. 003383711010414, ďalej Tretiu upomienku – pokus o zmier z 31. januára 2019 s poštovým podacím hárkom, Výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo 14. marca 2019 s fotokópiou poštovej obálky, Rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávok zo 14. februára 2020, Žiadosť o postúpenie a prevod z 1. decembra 2020, Prílohu k Zmluve o postúpení pohľadávok, Oznámenie o postúpení pohľadávky z 9. decembra 2020 a Výzvu na zaplatenie pohľadávky zo 6. októbra 2021 s Podacím hárkom č. D..

4. V zmysle návrhu žalobcu Okresný súd Banská Bystrica dňa 18. novembra 2021 vydal vo veci platobný rozkaz, proti ktorému podala žalovaná dňa 7. januára 2022 v zákonom stanovenej lehote odpor s vecným odôvodnením, následkom čoho došlo v zmysle § 267 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP") k zrušeniu platobného rozkazu ex lege.

5. V podanom odpore žalovaná, zdôrazňujúc, že CSP je koncipovaný na hľadani tzv. formálnej pravdy a založený na povinnosti strán sporu uniesť bremeno tvrdenia a následne i dôkazné bremeno, vyčítala žalobcovi, že nepredniesol konkrétne skutkové tvrdenie, že postupca splnil povinnosť vyplývajúcu z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t.j. že žalovanú ako dlžníčku upozornil na uplatnenie práva vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, keď nešpecifikoval, akou výzvou a z akého dátumu tak učinil, či kedy bola táto žalovanej doručená. Keďže žalobca v žalobe neuviedol žiadne skutkové tvrdenie o tom, či a ako si postupca (pôvodný veriteľ) splnil svoju povinnosť podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, mala žalovaná za to, že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia, že pôvodný veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť spotrebiteľského úveru platne, a preto žiadala žalobu zamietnuť z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu, keďže termín konečnej splatnosti úveru je podľa zmluvy až 20. marec 2024. Obdobne, žalovaná poukázala na to, že žalobca, na ktorom je bremeno tvrdenia, nepredniesol ani skutkové tvrdenie, že by jej postupca (pôvodný veriteľ) doručil alebo aspoň odoslal výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách či oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorého doručenie z opatrnosti súčasne poprela. Žalovaná namietala neunesenie bremena tvrdenia aj vo vzťahu k tomu, na základe čoho (akého dojednania / práva) došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru, respektíve že pôvodný veriteľ mal právo vyhlásiť predčasnú splatnosť spotrebiteľského úveru, a teda že pohľadávka mohla byť z postupcu postúpená na postupníka. Rovnako tvrdila, že zo žaloby nie je zrejmé, kedy dlh vznikol, z čoho tento pozostáva, či ako žalobca dospel práve k uvedenej sume, v dôsledku čoho je žaloba neurčitá a zmätočná.

V ďalšej časti podaného odporu žalovaná namietala, že žalobcovi nepatrí aktívna vecná legitimácia v tomto konaní, a to z dôvodu neplatnosti postúpenia pohľadávky. Pôvod neplatnosti postúpenia pohľadávky pritom videla v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného k 4. decembru 2020, kedy malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky, a v neurčitosti právneho úkonu postúpenia, respektíve v neexistencii takej pohľadávky, aká je predmetom zmluvy o postúpení.

Pri závere o rozpore s § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. žalovaná vychádzala z toho, že predpokladom na postúpenie pohľadávky je, že ide o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti alebo že pôvodný veriteľ platne vyhlásil predčasnú splatnosť podľa § 565 Občianskeho zákonníka, pričom v posudzovanej veci termín konečnej splatnosti (20. marca 2024) ešte nenastal a zároveň pôvodný veriteľ nevyhlásil predčasnú splatnosť platne, a to z dôvodu, že právo pôvodného veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť nebolo platne dojednané. V reakcii na to, že žalobca v tejto súvislosti odkazoval na dojednanie vo Všeobecných obchodných podmienkach, v časti VI., žalovaná tvrdila, že sa s predmetnými Obchodnými podmienkami oboznámila až v priebehu tohto súdneho konania. Uviedla, že Obchodné podmienky sa nikdy nestali súčasťou Zmluvy, do Zmluvy neboli inkorporované správne, nie je nimi viazaná, nikdy ich nepodpísala a nikdy sa s nimi neoboznámila. Súčasne mala za to, že aj ak by Obchodné podmienky boli do Zmluvy inkorporované platne, právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je právo, ktoré musí byť medzi stranami individuálne dojednané, čo vylučuje dojednanie vo forme Obchodných podmienok, a súčasne ide o nárokové právo, pričom účelom Obchodných podmienok je zakotvenie výhradne vedľajších a technických dojednaní, a nie nárokových noriem. Citujúc zo záverov odbornej literatúry, žalovaná upriamila pozornosť na to, že „...Pre platnosť dojednaní obsiahnutých v zmluvných podmienkach a predstavujúcich súčasť režimu spotrebiteľského záväzku je nevyhnutné v spotrebiteľskej zmluve vymedziť tzv. inkorporačnú doložku, ktorej účelom je začleniť zmluvné podmienky do právneho režimu súčasti spotrebiteľskej zmluvy. Takáto inkorporačná klauzula musí spĺňať požiadavky na transparentné zmluvné dojednanie a nemôže predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže v tomto prípade by bolo použitie zmluvných podmienok v režime spotrebiteľského záväzku úplne vylúčené. ... Znenie inkorporačnej doložky sa v praxi rôzni, štandardne však spravidla znie tak, že označuje konkrétne všeobecné obchodné podmienky, ktoré sa majú stať súčasťou spotrebiteľskej zmluvy, a s ktorými musí byť spotrebiteľ oboznámený, pričom vo svojej deklaratórnej časti výslovne vymedzuje, že zmluvné podmienky upravené štandardizovaným spôsobom upravené mimo rámec spotrebiteľskej zmluvy sa za konkrétnych podmienok stávajú jej súčasťou. Takýmito podmienkami môžu byť napríklad osobitne uvedený podpis spotrebiteľa, predchádzajúce oboznámenie sa spotrebiteľa s obchodnými podmienkami, predchádzajúce odovzdanie vyhotovenia zmluvných podmienok a pod.“ Na podporu uvedeného odkázala na nález Ústavného súdu Českej republiky z 11. novembra 2013, sp. zn. I. ÚS 3512/11, v ktorom sa uvádza, že „...samotný podpis pod tzv. včleňovacou klauzulou pre uplatnenie obchodných podmienok sám osebe nepostačuje, ale je potrebné, aby bol zároveň naplnený aj druhý predpoklad, teda známosť zmluvných podmienok alebo ich priloženie. Dôkazné bremeno preukázania naplnenia uvedených predpokladov pritom zaťažuje osobu, ktorá sa ustanovení obchodných podmienok dovoľáva.“ Žalovaná pripomenula, že dotknutá Zmluva je formulárová, bola vopred pripravená pôvodným veriteľom, pričom žalovaná nemala možnosť jej znenie ovplyvniť, a teda ju podpísala tak, ako ju na podpis pripravil pôvodný veriteľ. Z uvedeného vyvodzovala, že pôvodný veriteľ je jediným subjektom, ktorý zodpovedá za súlad Zmluvy so všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj za platnú inkorporáciu Obchodných podmienok. Žalovaná uviedla, že formulárovú zmluvu podpísala, ale Obchodné podmienky nikdy neprevzala, nikdy jej neboli doručené, nikdy sa s nimi neoboznámila a nikdy s nimi neprejavila súhlas. Z tohto dôvodu mala za to, že Obchodné podmienky neboli do Zmluvy platne inkorporované, a teda nimi nemôže byť viazaná. Podporne poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo 7. marca 2013, sp. zn. 13CoE/17/2013. Pre prípad, že by súd prišiel k záveru, že Obchodné podmienky boli do Zmluvy inkorporované platne, žalovaná namietala, že právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je právo, ktoré musí byť medzi stranami individuálne dojednané, čo dojednanie vo forme obchodných podmienok vylučuje. Poukázala na to, že súdna prax riešila obdobné právne prípady v kontexte otázky zmluvných pokút, ktoré neboli dojednané v spotrebiteľských zmluvách, ale len vo všeobecných obchodných podmienkach, pričom obdobne ako v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka aj v zmysle § 544 Občianskeho zákonníka platí, že nejde o zákonný nárok oprávnenej osoby, ale ide o právo, ktoré musí byť medzi stranami dojednané. Ak zákon požaduje, aby bolo nejaké právo v zmluve dojednané (napríklad právo oprávnenej osoby na zmluvnú pokutu), takéto právo nemôže byť nanútené spotrebiteľovi prostredníctvom obchodných podmienok, aj keby s nimi vyslovil súhlas (prevzal ich a podpísal). Takéto právo totiž nie je individuálne dojednané, ale bolo žalovanej predstreté v rámci Obchodných podmienok. Napokon, dojednanie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka vo forme Obchodných podmienok nepovažovala žalovaná za platné ani z dôvodu, že toto nepredstavuje technické, vedľajšie dojednanie, ale nárokovú normu, vychádzajúc z právnej teórie, v zmysle ktorej: „Všeobecné obchodné podmienky musia v prípade spotrebiteľských záväzkov obsahovať výhradne vedľajšie a iné dojednania, a teda nie nárokové normy a normy regulujúce v tomto zmysle plnenie; rovnako je vylúčené, aby obchodné podmienky upravovali sankcie. ... v žiadnom prípade nemôžu zmluvné podmienky pripojené k spotrebiteľskej zmluve obsahovať nárokové normy, úpravu podstatných

náležitostí zmluvy, úpravu sankcií alebo iných rozhodných pravidiel, ktorými sa riadi vznik, zánik alebo nároky vyplývajúce zo samotného spotrebiteľského záväzku a jeho obsahu, v opačnom prípade by zmluvné dojednania predstavovali prekvapivé klauzuly naplňajúce znaky neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.“

Žalovaná tiež poprela doručenie oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti pohľadávky z úveru, ktorým má byť list zo 14. marca 2019 označený ako Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom. V reakcii na tvrdenie žalobcu, že oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti pohľadávky z úveru s výzvou na zaplatenie dlžnej sumy jej bolo doručené dňa 21. marca 2019 v súlade s čl. Všeobecných obchodných podmienok s označením Doručovanie a vyhlásenia klienta, žalovaná vyslovila názor, že žalobcom tvrdenú fikciu doručenia nie je na tento prípad možné aplikovať, a to s poukazom na materiálny korektív ochrany práv spotrebiteľa vyjadrený v § 54 ods. 1, prvej vete Občianskeho zákonníka v spojení s § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poukázala na to, že k žalobcom tvrdenej fikcii doručenia zaujala súdna prax odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojsť k nevyvrátiteľnej domnienke ani fikcii, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručení len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Táto fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchýlnu dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Žalovaná v tejto súvislosti upriamila pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Obo 283/2003, z ktorého vyplýva, že „musí byť nepochybne preukázané doručenie tohto úkonu a nie je možné vychádzať len z predpokladov dôjdenia tejto zásielky adresátovi jednostranného právneho úkonu na základe odoslania tejto zásielky na pošte.“

Vzhľadom na uvedené, žalovaná zhrnula, že právo veriteľa zosplatiť spotrebiteľský úver nebolo platne dojednané, výzva podľa § 565 Občianskeho zákonníka jej nebola doručená, a preto je neplatné aj vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, a teda neplatné je aj samotné postúpenie príslušnej pohľadávky, keďže konečná splatnosť spotrebiteľského úveru ešte nenastala a pre rozpor zosplatenia s Občianskym zákonníkom pohľadávka postupcu neexistovala, t.j. nemohlo dôjsť k jej platnému postúpeniu.

Žalovaná súčasne namietala bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru, tvrdiac, že Zmluva je v hrubom rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z., smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a Občianskym zákonníkom. Uviedla, že z dôvodu, že spotrebiteľský úver je bezúročný od samotného počiatku Zmluvy, všetky platby vykonala len a výlučne na istinu spotrebiteľského úveru a v prípade, ak istinu preplatila, pôvodný veriteľ, respektíve žalobca sa bezdôvodne obohatil. Žalovaná mala za to, že v Zmluve absentuje náležitosť vyžadovaná ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. výška, počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, a súčasne náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. ročná percentuálna miera nákladov, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sú v Zmluve vyjadrené nesprávne. Na margo predpokladov pre výpočet RPMN žalovaná uviedla, že tieto nie sú v Zmluve uvedené správne, keďže v nej úplne absentuje poplatok za vedenie bežného účtu – Flexiúctu, ktorý mal byť zahrnutý do celkových nákladov spotrebiteľa. Hodnotu RPMN uvedenú v Zmluve vo výške 13,89 %, ako aj celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ podľa Zmluvy zaplatiť, uvedenú v Zmluve vo výške 5 904,02 eur, považovala žalovaná za nesprávne z dôvodu, že v nich neboli zohľadnené náklady na poistenie a na vedenie bežného účtu. Podľa žalovanej zo Zmluvy vyplýva, že okrem samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola povinná uzavrieť aj zmluvu o poistení a tiež zmluvu o doplnkovej službe – zmluvu o bežnom účte. Poukázala na to, že poistenie úveru bolo v zmluve o spotrebiteľskom úvere predformulované, a pokiaľ chcela získať finančné prostriedky od veriteľa za daných podmienok, musela poistenie uzavrieť. Trvala na tom, že ako spotrebiteľka nemala žiadnu možnosť prejaviť dobrovoľnosť a vyjadriť nesúhlas v časti poistného,

ale musela predpripravenú formulárovú Zmluvu len akceptovať ako celok alebo ako celok ju odmietnuť, keďže mesačné poistné vo výške 2,67 eur už bolo započítané v mesačnej splátke 52,29 eur. Žalovaná poukázala na to, že zo žiadneho dokumentu nevyplýva, že by mala možnosť získať spotrebiteľský úver u veriteľa, ak by žiadala zmeniť výšku poistného alebo ak by o poistenie nemala záujem. V tejto súvislosti odkázala na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 28. februára 2017, sp. zn. 6Co/79/2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline z 31. októbra 2016, sp. zn. 6Co/246/2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. februára 2017, sp. zn. 16Co/100/2016, rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 31. augusta 2016, sp. zn. 5Co/999/2014. Povinnosť uzavrieť zmluvu o doplnkovej službe – zmluvu o bežnom účte vyplýva podľa názoru žalovanej z časti Zmluvy označenej Voliteľné služby na str. 2, kde sa uvádza: „Voliteľná služba je služba, ktorej uplatnenie na úvere umožňuje získanie zľavy z úrokovej sadzby alebo inej výhody za podmienok uvedených v tejto úverovej zmluve a v Obchodných podmienkach.“ Žalovaná upriamila pozornosť na to, že v zmysle Zmluvy bola výška úrokovej sadzby uvedená v Zmluve vo výške zohľadňujúcej zľavu 0,80 %, poskytnutú za pravidelné zasielanie príjmu na Flexiúčet, a zľavu 0,20 %, poskytnutú za poistenie úveru. Dodala, že v zmysle platného cenníka veriteľa, veriteľ účtoval poplatok za vedenie účtu v rozmedzí od 1,50 eur mesačne až do 9,00 eur mesačne. Citujúc § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z., žalovaná konštatovala, že RPMN je v Zmluve celkom jednoznačne podhodnotená a vyjadrená nesprávne, a to v neprospech spotrebiteľa. Ďalší dôvod pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru videla žalovaná v tom, že splátky spotrebiteľského úveru nie sú v Zmluve rozčlenené na splátky istiny, úrokov a poplatkov. Napokon, na odôvodnenie námietky nesprávneho uvedenia doby trvania Zmluvy žalovaná, pripustiac síce, že od účinnosti novely zákona č. 129/2010 Z. z. realizovanej zákonom č. 279/2017 Z. z. výlučne z dôvodu rozporu príslušného ustanovenia so smernicou, t.j. od 1. mája 2018, postačuje vyjadrenie len jednej z náležitostí týkajúcej sa trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, trvala na tom, že podľa zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvárania Zmluvy táto musela podľa § 9 ods. 2 písm. f) tohto zákona obsahovať ako termín konečnej splatnosti tak aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Žalovaná konkretizovala, že termín konečnej splatnosti je v Zmluve vyjadrený správne, a to dňom 20. marca 2024, avšak dobu trvania Zmluvy vyjadrenú výrazom „do splatenia všetkých záväzkov dlžníka podľa tejto zmluvy“ vnímala ako vyjadrenú neurčito a netransparentne. Prezentovala názor, že v zmysle konštantnej judikatúry má byť doba trvania zmluvy uvedená v jednotkách času (dni, týždne, mesiace, roky) tak, aby táto skutočnosť bola vyjadrená transparentne bez toho, aby spotrebiteľ musel vykonávať akékoľvek počty, aby sa dopracoval k transparentnej informácii.

Záverom podaného odporu žalovaná vyslovila presvedčenie, že uvedené bez ďalšieho zakladá stratu sporu pre žalobcu, a navrhla, aby súd po prejednaní veci žalobu zamietol v celom rozsahu. Zároveň si voči žalobcovi uplatnila nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100,00 %.

6. V prílohe podaného odporu predložila Cenník VÚB, a. s. Občania, platný od 1. februára 2014, vrátane Dodatku č. 1 platného od 1. apríla 2014, Dodatku č. 2 platného od 15. marca 2014, Dodatku č. 3 platného od 26. apríla 2014.

7. Podaním z 27. januára 2022 žalobca označil odpor žalovanej za v celom rozsahu neodôvodnený a s chýbajúcou oporou v zákone a skutkovom stave. Mal za to, že jeho aktívnu legitímáciu v spore preukazuje oznámenie o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanej zaslané doporučené, o čom svedčí podací hárok. Trval na tom, že zásielka s oznámením o postúpení pohľadávky bola zasielaná doporučené do dispozičnej sféry žalovanej, majúca za to, že preukázanie aktívnej legitímácie relevantným oznámením o postúpení pohľadávky postupom je plne v súlade s právnymi predpismi a súdnou praxou bežne akceptovateľný. Podporne odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. júna 2003, sp. zn. 4 Obo 210/01. Žalobca ďalej – s ohľadom na to, že predmetom žaloby je zaplatenie bankovej pohľadávky – pripomenul, že za účelom preukázania svojej aktívnej legitímácie v intenciách splnenia zákonných podmienok pre platné postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách predložil súdu už v prílohe žaloby aj výzvy svojho právneho predchodcu (banky), doručované žalovanej na adresu, ktorú uviedla v zmluve o úvere. Žalobca ďalej zopakoval, že v súlade s čl. Všeobecných obchodných podmienok s označením Podmienky požadovanej predčasnej splatnosti úveru (okamžitá splatnosť úveru) zo strany veriteľa vyhlásil jeho právny predchodca k 14. marcu 2019 predčasnú splatnosť pohľadávky z úveru, pričom oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti pohľadávky z úveru s výzvou na zaplatenie dlžnej sumy sa vrátilo jeho právnenému predchodcovi dňa 21. marca 2019 s poznámkou „adresát je neznámy“ v súlade s čl. Všeobecných obchodných podmienok s označením

Doručovanie a vyhlásenia klienta. Zdôraznil, že pred samotným vyhlásením predčasnej splatnosti bola žalovaná vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou zo dňa 31. januára 2019 označenou ako Tretia upomienka, ktorá bola žalovanej doručovaná dňa 31. januára 2019 pod číslom zásielky RE645453594SK, ako to vyplýva z už k žalobe pripojeného podacieho hárku. V tejto súvislosti žalobca zároveň poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie sp. zn. 4 Obdo 73/2016, uznesenie sp. zn. 5 Cdo 129/2010) k posudzovaniu účinkov doručenia poštových zásielok, v zmysle ktorej pre nadobudnutie účinkov doručenia úkonu nie je podstatné, či sa adresát s obsahom doručovanej zásielky oboznámil až neskôr, v čase plynutia odbernej lehoty na vyzdvihnutie uloženej zásielky, respektíve tieto účinky nastávajú aj v prípade, ak nevyužil možnosť oboznámiť sa s obsahom uloženej zásielky. Žalobca mal na základe uvedeného za nesporné, že v konaní preukázal splnenie podmienok vyžadovaných ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, a teda že k postúpeniu pohľadávky došlo riadne a platne. Žalobca záverom konštatoval, že žalovanou namietaná bezúročnosť úveru je v danom prípade irelevantná, keďže v konaní si uplatňuje len nárok na zaplatenie istiny so zákonným úrokom z omeškania, a teda neuplatňuje si nárok na úroky ani poplatky. Žalobou uplatnený nárok označil za dôvodný a preukázaný a súčasne v súlade s § 14 ods. 1 zákona o upomínacom konaní navrhol pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa CSP.

8. Dňa 28. januára 2022 Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec podľa § 14 ods. 3 zákona o upomínacom konaní tunajšiemu súdu ako súdu príslušnému na jej prejednanie.

9. Žalovaná na repliku žalobcu, ktorá jej bola doručená 13. februára 2022, žiadnym spôsobom nereagovala.

10. Dňa 25. apríla 2023 žalobca predložil súdu listinu označenú ako Details procesu.

11. Súd vo veci nariadil pojednávanie na 15. júna 2023. Žalobca sa na pojednávanie nedostavil, pričom svoju neúčasť vopred ospravedlnil a súhlasil s tým, aby súd konal a rozhodol v jeho neprítomnosti, opakujúc, že vzhľadom na to, že žalovaná svoj záväzok voči nemu doposiaľ neuhradila, trvá na žalobe v plnom rozsahu. Na pojednávanie sa nedostavila ani žalovaná. S ohľadom na uvedené, súd, vychádzajúc z ustanovenia § 180 CSP, vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti strán sporu.

12. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a písomných podaní žalobcu i žalovanej, posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty žalujúcej i žalovanej strany, vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise a na základe vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav:

13. Dňa 1. apríla 2014 uzavrel právny predchodca žalobcu – spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s. – ako banka a žalovaná ako dlžníčka Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej aj len "Zmluva") (č. I. 13-17 spisu), predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového spotrebného úveru vo výške 3 300,00 eur, čerpaného jednorazovo dňa 1. apríla 2014, a záväzok žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť, zaplatiť úroky, poplatky a splniť ďalšie záväzky podľa Zmluvy (čl. I. Zmluvy). Výška mesačnej anuitnej splátky vrátane poisťného bola určená sumou 52,29 eur, z toho mesačná splátka poisťného predstavovala 2,67 eur. Počet splátok bol 119, pričom dátum splatnosti prvej anuitnej splátky bol dojednaný na 20. mája 2014 a dátum poslednej anuitnej splátky, t.j. termín konečnej splatnosti na 20. marca 2024. Zároveň, v bode 4. čl. I. Zmluvy bolo uvedené, že termín splatnosti istiny a úroku je totožný s dátumom splatnosti mesačnej anuitnej splátky, ktorá pozostáva zo splátky istiny a úroku, s tým, že termín splatnosti mesačnej anuitnej splátky (t.j. istiny a úroku) je ku dňu, ktorý sa číselne zhoduje s dátumom splatnosti prvej anuitnej splátky uvedenej v bode 1. tohto článku. Lehota splatnosti bola teda určená údajom 120 mesiacov a doba trvania Zmluvy bola vymedzená do splatenia všetkých záväzkov dlžníčky podľa tejto Zmluvy. Úroková sadzba, platná ku dňu schválenia úveru, bola určená výškou 12,90 % ročne, zodpovedajúcej výške zníženej o zľavu vo výške 0,80 % ročne za voliteľnú službu: pravidelné zasielanie príjmu na Flexiúčet VÚB a o zľavu vo výške 0,20 % ročne za voliteľnú službu: poistenie úveru.

V bode 3. čl. I. Zmluvy boli obsiahnuté údaje súvisiace s ročnou percentuálnou mierou nákladov (ďalej len "RPMN"). Táto bola v Zmluve uvedená vo výške 13,89 % s poznámkou, že bola vypočítaná z nasledovných údajov: celkové náklady dlžníčky: 2 604,02 eur, z toho výška úrokovej sadzby: 12,90 % ročne a výška poplatku za poskytnutie úveru: 0,00 eur; ďalej výška mesačnej anuitnej splátky: 52,29

eur, celkový počet anuitných splátok: 119, lehota splatnosti úveru: 120 mesiacov, výška úveru: 3 300,00 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom: 5 904,02 eur, z toho: výška istiny: 3 300,00 eur, výška celkových nákladov dlžníčky: 2 604,02 eur. V rovnakom bode Zmluvy bol uvedený údaj o priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov vo výške 18,87 %.

V bode 5. čl. I. Zmluvy bolo dojednané, že v prípade nesplácania úveru je banka oprávnená v súlade so Všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s. na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám – občanom (ďalej v rozhodnutí aj len "Obchodné podmienky") (okrem iného) podľa písm. b) vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru v súlade s Obchodnými podmienkami, ak je dlžník v omeškaní s úhradou viac než dvoch splátok alebo jednej splátky počas obdobia dlhšieho než 3 mesiace a bol na ich zaplatenie písomne vyzvaný.

Bod 7. čl. I. Zmluvy špecifikoval poplatky platné podľa Cenníka VÚB, a.s. ku dňu uzavretia Zmluvy, a to medzi inými: poplatok za poskytnutie úveru vo výške 0,00 eur, splatný najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru, poplatok za 1. upomienku vo výške 10,00 eur, splatný ku dňu odoslania upomienky, poplatok za každú ďalšiu upomienku vo výške 40,00 eur, splatný ku dňu odoslania upomienky.

V bode 6. čl. III. Zmluvy je obsiahnuté vyhlásenie, že neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy sú Obchodné podmienky, ktorými sa riadia zmluvné strany vo veciach, ktoré nie sú osobitne upravené v tejto úverovej zmluve.

Žalovaná bola v Zmluve, ako aj na Oznámení o splnení obchodných podmienok pre čerpanie Flexipôžičky z 1. apríla 2014 (č. I. 33-34 spisu) identifikovaná menom, priezviskom, rodným číslom, adresou trvalého pobytu: C. XXXX/XX, XXX XX E., pričom ako jej korešpondenčná adresa bola v Zmluve určená adresa: F. XXX/X, XXX XX A..

14. V zmysle čl. X. (Doručovanie a vyhlásenia klienta) ods. 1 Obchodných podmienok (č. I. 20-23 spisu) ak veriteľ poštou doručuje výzvu na zaplatenie zostatku úveru spolu so splatným príslušenstvom, robí tak doporučenou zásielkou do vlastných rúk na poslednú známu adresu dlžníka. Pre vylúčenie pochybnosti za poslednú známu adresu dlžníka sa považuje adresa klienta / dlžníka uvedená v úverovej zmluve, ibaže by dlžník banke písomne oznámil zmenu adresy pred dňom odoslania výzvy na zaplatenie zostatku úveru. Tieto písomnosti vrátane iných písomností (napríklad upomienky, odstúpenie) sa považujú za doručené aj vtedy, ak sa zásielka vráti veriteľovi ako nedoručiteľná (adresát neznámy, nezastihnutý, nesprávna adresa, adresát požiadal o doposielanie), a to dňom podania zásielky. Inak sa písomnosť, ktorá bola zasielaná ako doporučená zásielka alebo doporučená zásielka do vlastných rúk, považuje za doručení dlžníkovi dňom, keď ju podľa údajov veriteľa prevzal, alebo ak bola písomnosť uložená na pošte, v posledný deň lehoty stanovenej poštovým doručovateľom na jej vyzdvihnutie. V prípade, keď sa písomnosť nezasiela ako doporučená zásielka alebo doporučená zásielka do vlastných rúk, považuje sa takáto písomnosť za doručení desiatym dňom po dni, keď bola písomnosť podľa údajov veriteľa daná na poštovú prepravu. Uvedené platí pre všetky zasielané písomnosti. V prípade, ak sa veriteľovi vráti dlžníkovi zaslaný výpis z úverového účtu ako nedoručiteľná zásielka, veriteľ je oprávnený takýto výpis skartovať. Tým nie je dotknuté právo dlžníka vyžiadať si aktuálny výpis z úverového účtu mimo určených pravidelných termínov ich zasielania.

15. Zo Žiadosti žalovanej o flexipôžičku – bezúčelovú, č. žiadosti: 003383711010414, z 1. apríla 2014 (ďalej v rozhodnutí aj len "Žiadosť") (č. I. 31-32 spisu), súd zistil, že žalovaná ako dlžníčka požadovala od právneho predchodcu žalobcu ako veriteľa úver v sume 3 300,00 eur so splatnosťou na 120 mesiacov. Súčasťou Žiadosti boli ekonomicko-sociálne údaje o žalovanej v rozsahu: rodinný stav: slobodná; počet vyživovaných detí: 0; počet členov rodiny: 1; vzdelanie: stredné s maturitou; adresa trvalého bydliska: C. XXXX/XX, XXX XX E.; adresa súčasného bydliska: F. XXX/X, XXX XX A.; ako aj údaje o zamestnaní, zamestnávateľovi, povahe pracovného pomeru žalovanej, v zmysle ktorých žalovaná v danom čase pracovala ako administratívna pracovníčka v trvalom pracovnom pomere s čistým mesačným príjmom za posledné tri mesiace vo výške 372,00 eur, 485,00 eur a 360,00 eur.

16. Žalobcom dodatočne predložená listina označená ako Details procesu (č. I. 207-214 spisu) preukazuje, že dňa 1. apríla 2014 bola Sociálna poisťovňa dopytovaná ohľadom zamestnania žalovanej, dĺžky jej vtedajšieho pracovného pomeru i výšky vymeriavacieho základu. Rovnako, v uvedený deň bol vytvorený aj Výpis z Registra klientskych informácií, obsahujúci prehľad o žiadostiach žalovanej

o poskytnutie úveru, o úveroch poskytnutých žalovanej a ich profiloch splácania, z ktorého súd zistil, že celkové mesačné splátky žalovanej predstavovali k uvedenému dňu sumu 250,00 eur (36,00 eur + 85,00 eur + 54,00 eur + 75,00 eur), ktorou mesačne splácala celkom štyri úvery v súhrnnej zostatkovej výške 14 255,00 eur (1 283,00 eur + 5 217,00 eur + 3 388,00 eur + 4 367,00 eur).

17. Žalobca v spore tvrdil, že k 14. marcu 2019 pôvodný veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, na dôkaz čoho predložil súdu Výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo 14. marca 2019 (č. I. 46 spisu). V predmetnej Výzve právny predchodca žalobcu žalovanej oznámil, že keďže napriek predchádzajúcim upomienkam neuhradila jeho dlžnú pohľadávku z titulu Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru, reg. č. 003383711010414, z 1. apríla 2014, v súlade s príslušnými ustanoveniami Zmluvy a Obchodných podmienok daného dňa vyhlásil predčasnú splatnosť úveru žalovanej, vrátane príslušenstva so zostatkom 2 459,68 eur, z toho istina vo výške 2 315,36 eur, úroky vo výške 121,47 eur a poplatky vo výške 22,85 eur. Zároveň žalovanú vyzval na zaplatenie uvedeného zostatku úveru s príslušenstvom v lehote 7 dní odo dňa doručenia tejto Výzvy. Z pripojenej fotokópie poštovej obálky (č. I. 47-48 spisu) vyplýva, že zásielka obsahujúca predmetnú Výzvu bola dňa 19. marca 2019 podaná na poštovú prepravu a zaslaná žalovanej na adresu: Sputniková 1469/2, 040 12 Košice, pričom dňa 21. marca 2019 bola vrátená odosielateľovi z dôvodu: „adresát neznámy.“

18. Žalobca predložil aj list z 31. januára 2019, označený ako Tretia upomienka – pokus o zmier (č. I. 45 spisu), ktorým právny predchodca žalobcu žalovanej oznámil, že k uvedenému dňu eviduje k Zmluve, reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX, uzavretej 1. apríla 2014, pohľadávku po lehote splatnosti v celkovej výške 166,73 eur, pozostávajúcu z istiny vo výške 74,02 eur, úrokov vo výške 74,84 eur, úrokov z omeškania vo výške 0,36 eur a poplatkov vo výške 17,51 eur, a žalovanú vyzval na okamžité zaplatenie dlžnej sumy s upozornením, že v opačnom prípade bude požadovať, aby vrátila celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v Zmluve. Z pripojeného poštového podacieho hárku (č. I. 49-52 spisu) vyplýva, že predmetná listina bola žalovanej odoslaná listovou zásielkou 2. triedy dňa 31. januára 2019 na adresu: F. XXX/X, XXX XX A..

19. Žalobca v spore tvrdil, že pohľadávku zo Zmluvy voči žalovanej nadobudol na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo 14. februára 2020, uzavretej medzi Všeobecnou úverovou bankou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, a Žiadosti o postúpenie a prevod z 1. decembra 2020, ktoré súdu predložil spolu s Prílohou, obsahujúcou údaje týkajúce sa pohľadávky zo Zmluvy voči žalovanej. Z Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo 14. februára 2020 (č. I. 59-88 spisu) a Žiadosti o postúpenie a prevod z 1. decembra 2020 (č. I. 89-90 spisu) a jej Prílohy (č. I. 53 spisu) vyplýva, že spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s. postúpila svoju pohľadávku, vyčíslenú k 30. novembru 2020 ako k rozhodujúcemu dňu z titulu istiny vo výške 2 315,36 eur, z titulu zmluvného úroku vo výške 631,54 eur, z titulu úroku z omeškania vo výške 199,09 eur a z titulu poplatkov vo výške 22,85 eur, voči žalovanej na žalobcu, a to s účinnosťou k 4. decembru 2020.

20. Listom z 9. decembra 2020 (č. I. 54 spisu) postupca oznámil žalovanej, že k 4. decembru 2020 postúpil svoju pohľadávku zo Zmluvy uzavretej 1. apríla 2014 so žalovanou v celosti spolu so všetkými úrokmi a ostatným príslušenstvom a zabezpečením na žalobcu.

21. Z Výzvy na zaplatenie pohľadávky zo 6. októbra 2021 (č. I. 55-56 spisu) vyplýva, že žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval žalovanú, aby mu do 16. októbra 2021 uhradila dlžnú sumu vo výške 3 583,15 eur, pozostávajúcu z postúpenej istiny vo výške 2 315,36 eur, postúpeného základného úroku vo výške 631,54 eur, postúpeného sankčného úroku vo výške 199,09 eur, postúpeného poplatku vo výške 22,85 eur, úroku z omeškania vo výške 98,01 eur a náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 316,30 eur. V zmysle priloženého poštového podacieho hárku (č. I. 57-58 spisu) bola uvedená výzva doručovaná žalovanej poštou doporučenou zásielkou druhej triedy.

22. Z Prehľadu čerpania a úhrad žalovanej k Zmluve č. XXXXXXXXXXXXXXXX (č. I. 42-44 spisu) súd zistil, že žalovaná dňa 1. apríla 2014 čerpala prostriedky vo výške 3 300,00 eur a následne v období od 20. mája 2014 do 9. novembra 2018 uskutočnila celkom 26 platieb po 52,29 eur, dve platby po 52,32 eur, šesť platieb po 52,33 eur, tri platby po 52,30 eur, jedenásť platieb po 52,34 eur, šesť platieb po 52,35 eur, t.j. úhrady na úver spolu vo výške 2 824,90 eur, ako aj dvadsaťšesť platieb poplatku vo výške po 1,50 eur, t.j. všetko spolu vo výške 2 863,90 eur, ktoré boli započítané vo výške 984,64 eur na úhradu istiny

úveru, vo výške 1 694,84 na úhradu riadneho úroku z úveru, vo výške 144,18 eur na úhradu poisťného, vo výške 1,24 eur na úhradu úrokov z omeškania, vo výške 39,00 eur na poplatky za upomienky. Po 9. novembri 2018 už zo strany žalovanej neboli na úver realizované žiadne ďalšie úhrady. Žalovanej boli následne, v dňoch 3. decembra 2018, 31. decembra 2018 a 31. januára 2019 vyúčtované poplatky za upomienky v súhrnnej výške 9,50 eur (1,50 eur + 2 x 4,00 eur).

23. Na základe vykonaného dokazovania súd právne uzatvára:

24. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

25. Podľa § 261 ods. 6 písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy, t.j. do 28. apríla 2015 (ďalej len "Obchodný zákonník"), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení vecí (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

26. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

27. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, t.j. do 30. apríla 2014 (ďalej len "zákon č. 129/2010 Z. z."), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

28. Podľa § 2 písm. a) a písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. na účely tohto zákona sa spotrebiteľom rozumie fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, a veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

29. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. na účely tohto zákona sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

30. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

31. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

32. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

33. Podľa § 9 ods. 2 písm. f), písm. j) a písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

34. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) a písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

35. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

36. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, t.j. do 31. mája 2014 (ďalej len "Občiansky zákonník"), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

37. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

38. Podľa § 53 ods. 2, ods. 3 a ods. 5 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

39. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

40. Podľa § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

41. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

42. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

43. Podľa § 524 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

44. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení zákona č. 299/2016 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, t.j. v znení účinnom od 1. januára 2017 (ďalej len "zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017"), práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

45. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017 práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a

b) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na blízku osobu spotrebiteľa, a to na základe písomnej žiadosti spotrebiteľa.

46. Podľa § 25i ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017 ustanoveniami tohto zákona v znení účinnom od 1. januára 2017 sa spravujú aj právne vzťahy upravené týmto zákonom, ktoré vznikli pred 1. januárom 2017; vznik týchto vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2017 sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2016.

47. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, t.j. do 31. júla 2014 (ďalej len "zákon o bankách"), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

48. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že dňa 1. apríla 2014 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej právny predchodca žalobcu ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníčke spotrebiteľský úver v sume 3 300,00 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť veriteľovi spolu s úrokmi v dohodnutých mesačných splátkach. Rovnako, nesporným bolo tvrdenie žalobcu, že žalovaná neplnila dohodnuté splátky riadne a včas. Vzhľadom na uvedené považoval súd tieto skutkové tvrdenia v súlade s § 151 ods. 1 CSP (a aj so zreteľom na v konaní predložené listinné dôkazy) za nesporné. Na druhej strane, z prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, uplatnených v priebehu konania sporovými stranami, vyplynulo, že sporné medzi nimi ostali tvrdenia o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, vyplývajúcom z neplatenosti postúpenia zostatku úveru

zodpovedajúcej pohľadávky, spôsobenej neplatnosťou predčasného zosplatnenia zostatku úveru, ako aj o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, vyplývajúcich z absencie, respektíve nesprávneho uvedenia údajov o výške, počte a termínoch splátok úveru, o ročnej percentuálnej miere nákladov, o predpokladoch použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere v samotnej Zmluve.

49. Aplikáciou citovaných ustanovení právnych predpisov na zistený skutkový stav súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Medzi žalovanou a právnym predchodcom žalobcu bola uzatvorená úverová zmluva, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, avšak v danom prípade sa zároveň jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalovanej poskytol veriteľ úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, pričom žalovaná pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej či inej podnikateľskej činnosti, ale ako spotrebiteľka, čo je zrejmé aj z jej označenia v Zmluve menom, priezviskom, rodným číslom, adresou trvalého pobytu. Na uvedenú Zmluvu sa vzťahuje aj zákon č. 129/2010 Z. z., pretože právny predchodca žalobcu poskytol spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalovanej bol spotrebiteľský úver poskytnutý na iný účel ako na výkon povolania alebo podnikania, pričom opak žalobca netvrdil a ani nepreukazoval. Z uvedených dôvodov bolo potrebné Zmluvou založený právny vzťah posúdiť aj podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a podľa relevantných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z.

50. Základnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nielen s ohľadom na žalovanou uplatnené prostriedky procesnej obrany, ale aj ex offico nevyhnutné vyriešiť skôr, než by súd pristúpil k samotnému posúdeniu výšky nároku a jeho súdnej vymáhateľnosti, bola, a to s ohľadom na skutočnosť, že veriteľom, s ktorým žalovaná uzavrela úverovú zmluvu, na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka, nebol žalobca, ale ako právny predchodca žalobcu banka — Všeobecná úverová banka, a.s. — ako aj tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovanej mu bola jeho právnym predchodcom ako bankou postúpená, otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

51. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého subjektu — žalobcovi vyplýva ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

52. V prejednávanej veci súd dospel k záveru, že žalobcom predloženými dôkazmi nebola preukázaná jeho aktívna vecná legitímácia, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovanej na žalobcu.

53. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone o bankách, ale aj v zákone č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017 a vo vzťahu k úprave postúpenia pohľadávky obsiahnutej v § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka predstavuje osobitnú úpravu (lex specialis). Postúpenie pohľadávky (cesia), všeobecne upravené v § 524 Občianskeho zákonníka, spočíva v tom, že do existujúceho záväzku vstúpi namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu) nový veriteľ (postupník) na základe medzi nimi uzavretej zmluvy. Postúpením pohľadávky teda dochádza k zmene v osobe veriteľa tak, že novým veriteľom sa stáva postupník, ktorý tak nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými.

54. Vzhľadom na skutočnosť, že k postúpeniu žalobou uplatnenej pohľadávky malo v prejednávanej veci dôjsť na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo 14. februára 2020 a Žiadosti o postúpenie a prevod z 1. decembra 2020, a to s účinnosťou k 4. decembru 2020, teda v čase po nadobudnutí účinnosti zákona č. 299/2016 Z. z., pričom v zmysle vyššie citovaného prechodného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. k úprave účinnej od 1. januára 2017 sa touto, t.j. ustanoveniami upravujúcimi otázku prechodu a prevodu práv vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spravujú aj tie právne vzťahy upravené zákonom č. 129/2010 Z. z., a teda založené zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktoré vznikli pred uvedeným dňom jej účinnosti, bolo v rámci skúmania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu potrebné posúdiť, či k postúpeniu v konaní uplatnenej pohľadávky došlo v súlade aj s v čase postúpenia pohľadávky platnou a účinnou právnou úpravou prevodu práv zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, obsiahnutou vo vyššie citovaných ustanoveniach § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom

od 1. januára 2017. Súd mal v tejto súvislosti za to, že v danom prípade sa otázka prevodu práv vyplývajúcich zo Zmluvy netýka vzniku ňou založeného vzťahu, ani nárokov z neho vzniknutého pred dňom účinnosti dotknutej novely zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré otázky sú z jej pôsobnosti vylúčené.

55. Súd preto vychádzal zo zákonných predpokladov pre platné postúpenie pohľadávky banky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vymedzených vo vyššie citovanom § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017 a § 92 ods. 8 zákona o bankách, z ktorých vyplýva, že pre platné postúpenie takejto pohľadávky banky musia byť kumulatívne splnené všetky tam upravené podmienky, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo jej časť môže byť postúpená bankou len vtedy, ak je splatná, a až po predchádzajúcej písomnej výzve banky, a ak je klient napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku. Uvedené podmienky sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase jej postúpenia. V tejto súvislosti súd poukazuje na právny názor vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudku z 24. apríla 2018, sp. zn. 1 Cdo 147/2017, ktorý nadväzuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017, v zmysle ktorého nerešpektovanie zákonnej úpravy § 92 ods. 8 zákona o bankách má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom a spôsobuje nedostatok aktívnej vecnej legitímácie.

56. Z uvedeného a z označených zákonných ustanovení je zrejmé, že nielen v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, ale aj podľa § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017 môže byť spôsobilým predmetom postúpenia iba taká pohľadávka banky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo jej časť, ktorá je už splatná. To znamená, že predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky je konečná splatnosť alebo účinné zosplatenie pohľadávky.

57. Žalobca v konaní preukazoval účinné zosplatenie pohľadávky listinnými dôkazmi, a to Rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok zo 14. februára 2020, Žiadosťou o postúpenie a prevod z 1. decembra 2020 s Prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, Oznámením o postúpení pohľadávky z 9. decembra 2020, listinou označenou ako Detaily procesu, Žiadosťou žalovanej o flexipôžičku – bezúčelovú, č. žiadosti XXXXXXXXXXXXXXXX, z 1. apríla 2014, Zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX z 1. apríla 2014, Prehľadom čerpania a úhrad žalovanej k zmluve č. XXXXXXXXXXXXXXXX, Treťou upomienkou – pokusom o zmier z 31. januára 2019 s poštovým podacím hárkom a Výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo 14. marca 2019 s fotokópiou poštovej obálky. V zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka môže veriteľ pristúpiť k zosplateniu úveru za predpokladu, že takéto oprávnenie veriteľa bolo zmluvnými stranami dohodnuté, že spotrebiteľ bol na uplatnenie tohto práva upozomený v lehote nie kratšej ako 15 dní, že od omeškania so zaplatením splátky uplynuli tri mesiace a že k realizácii tohto práva pristúpi do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. K uvedeným podmienkam pre zosplatenie úveru zo spotrebiteľskej zmluvy pristupuje v prejednávanom prípade požiadavka, osobitne vyplývajúca pre pohľadávky zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere z § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a contrario v spojení s § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a spočívajúca vo vynaložení odbornej starostlivosti veriteľa pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

58. Žalobca predloženou Žiadosťou žalovanej o flexipôžičku, ako aj dodatočne predloženou listinou s označením Detaily procesu hodnoverne preukázal, že jeho právny predchodca vynaložil odbornú starostlivosť pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľky (žalovanej) splácať spotrebiteľský úver, a teda v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a contrario v spojení s § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. mal možnosť disponovať oprávnením na predčasné zosplatenie úveru.

59. Hoci významná časť argumentácie žalovanej smerovala k tomu, že v dôsledku nesprávnej inkorporácie Obchodných podmienok, výlučne z ktorých malo vyplývať oprávnenie právneho predchodcu žalobcu žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver predčasne zosplatiť, do Zmluvy, právny predchodca žalobcu nebol oprávnený na základe Zmluvy poskytnutý úver predčasne zosplatiť, z dôvodu, že z vykonaného dokazovania jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že oprávnenie veriteľa (právneho predchodcu žalobcu) žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre neplnenie splátok bolo explicitne dojednané priamo v texte samotnej Zmluvy (v bode 5. čl. I. Zmluvy), sa súd, majúci na zreteli princíp hospodárnosti konania, touto nezaoberal a dohodu strán o práve veriteľa úver predčasne zosplatiť považoval za preukázanú predloženou Zmluvou.

60. Rovnako, predloženým Prehľadom čerpania a úhrad žalovanej žalobca preukázal, že žalovaná bola ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (t.j. k 14. marcu 2019) v omeškaní s úhradou splátky splatnej 20. novembra 2018 a nasledujúcich splátok, teda že (s úhradou splátky splatnej 20. novembra 2018) bola v omeškaní viac ako tri mesiace.

61. Žalobca však, a to napriek tomu, že žalovaná to v priebehu konania výslovne namietala, v konaní nepreukázal účinnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Pre účinné zosplatnenie pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy sa totiž vyžadujú dva rôzne právne úkony veriteľa, a to upozornenie na uplatnenie práva veriteľa podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a samotná žiadosť o zaplatenie celého dlhu pre omeškanie so zaplatením splátky. Predpokladom riadneho zosplatnenia dlhu je potom riadne doručenie oboch prejavov vôle veriteľa dlžníkovi. To teda znamená, že tak písomné upozornenie a výzva na úhradu dlžnej sumy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj samotná následná realizácia práva veriteľa na predčasné zosplatnenie úveru, ktorý sa mal uhrádzať v splátkach, z dôvodu neplnenia povinnosti zo strany dlžníka, má povahu jednostranného právneho úkonu adresovaného dlžníkovi, ktorého účinky sú podmienené tým, že dôjde dlžníkovi (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Uplatnenie práva na predčasnú splatnosť úveru (predčasné zosplatnenie) je právnym úkonom, keďže jeho dôsledkom dochádza k zmene záväzku, keď sa spôsob úhrady záväzku v splátkach mení na povinnosť uhradenia pohľadávky v celom rozsahu. Bez toho, aby boli zosplatneniu úveru priznané účinky právneho úkonu, by nemohlo dôjsť k zmene pôvodného záväzku, a to k zmene dohodnutého spôsobu úhrady z formy splátok na povinnosť úhrady záväzku v celku.

62. V kontexte uvedeného musel súd, vychádzajúc z vykonaného dokazovania, konštatovať, že v prejednávanej príhode žalobca nepreukázal účinné doručenie listiny s označením Tretia upomienka – pokus o zmier z 31. januára 2019, predstavujúcej ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyžadované upozornenie na možnosť uplatnenia práva, ani samotnej Výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo 14. marca 2019. Za účelom preukázania doručenia upozornenia na možnosť zosplatnenia (listu z 31. januára 2019) žalobca predložil iba poštový podací hárok, z ktorého však podľa názoru súdu nie je možné vyvodiť nespochybniteľný záver, že zásielka obsahujúca predmetné upozornenie sa skutočne dostala do dispozičnej sféry žalovanej. Pokiaľ ide o samotné oznámenie o zosplatnení úveru (list zo 14. marca 2019), jeho doručenie žalovanej žalobca preukazoval fotokópiou poštovej obálky, z ktorej vyplýva, že zásielka obsahujúca dotknutý list sa vrátila odosielateľovi z dôvodu, že jej adresát je neznámy. Žalovaná jeho doručenie výslovne poprela, pričom súd zistil, že tento bol žalovanej (v rozpore s dojednaním strán v samotnej Zmluve i v rozpore s ustanovením čl. X. ods. 1 vlastných Obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu) zaslaný na adresu G. XXXX/X, XXX XX E., ktorá sa nezhoduje ani s v Zmluve a Žiadosti uvedenou adresou trvalého pobytu žalovanej (C. XXXX/XX, XXX XX E.), ani s adresou uvedenou v Zmluve a Žiadosti ako korešpondenčnou adresou žalovanej (F. XXX/X, XXX XX A.). To znamená, že hoci si zmluvné strany výslovne dohodli pre písomnú komunikáciu so žalovanou korešpondenčnú adresu, právny predchodca žalobcu doručoval oznámenie o zosplatnení úveru žalovanej nie na osobitnú adresu na zasielanie písomných listín, ale na inú adresu, ktorej súvislosť s adresou žalovanej z predložených dôkazov nevyplýva. Žalobca neuviedol skutkové tvrdenia ani nepredložil doklady, na základe ktorých by bolo možné doručovanie Výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo 14. marca 2019 žalovanej na adresu G. XXXX/X, XXX XX E. vyhodnotiť ako súladné so Zmluvou. Uvedený postup právneho predchodcu žalobcu je tak v priamom rozpore so spôsobom doručovania písomností, ktorý si zmluvné strany v rámci zmluvnej autonómie dohodli a v zmysle ktorého mali byť písomnosti doručované žalovanej na jej korešpondenčnú adresu uvedenú v Zmluve. Je zrejmé, že právny predchodca žalobcu podľa tohto pravidla nepostupoval. Navyše, pokus o doručenie dotknutej listiny žalovanej na vyššie uvedenú, nesúvisiacu adresu zostal bezúspešný, a to z dôvodu, že adresátka (žalovaná) bola na danej adrese neznáma.

63. V tejto súvislosti súd pripomína, že v prípade sporu o doručení písomnosti zaťažuje dôkazné bremeno odosielateľa, ktorý si musí byť vedomý nevyhnutnosti zbierania a uchovania relevantných dôkazov, vhodným spôsobom dokumentujúcich doručenie zásielky adresátovi. V posudzovanej veci však žalobca v tomto smere dôkazné bremeno neuniesol, keď nepreukázal žalovanou spochybnené účinné doručenie ako výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, tak ani samotného zosplatnenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané platné predčasné zosplatnenie zostatku úveru.

64. V zmysle čl. I. Zmluvy bol termín konečnej splatnosti určený dňom 20. marca 2024. Vychádzajúc zo súdom konštatovanej neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru, to potom znamená, že tento naďalej trvá. Podmienka splatnosti pohľadávky banky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vyžadovaná § 92 ods. 8 zákona o bankách i § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017 pre platné postúpenie takejto pohľadávky, teda nebola naplnená.

65. Z uvedeného dôvodu nie je potom ani následný právny úkon, t.j. samotné postúpenie pohľadávky, platným právnym úkonom, ale je neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, dôsledkom čoho žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu v konaní.

66. Vzhľadom na uvedené súd žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní, spôsobeného neplatnosťou zosplatnenia úveru a z tohto dôvodu i neplatnosťou následného postúpenia pohľadávky, keďže pohľadávka, ktorá bola predmetom postúpenia, nebola podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017 spôsobilá na postúpenie, výrokom I. zamietol.

67. K tomu sa žiada dodať, že žalobcovi nebolo možné priznať nárok ani len na sumu zodpovedajúcu tým splátkam, ktoré už boli splatné pred postúpením pohľadávky. Zo znenia § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2017 totiž vyplýva, že zákon vyžaduje pre platné postúpenie pohľadávky, aby pohľadávka ako celok bola po konečnom termíne splatnosti alebo sa stala splatnou pred konečným termínom splatnosti. Podstatným pre naplnenie tejto podmienky je teda skúmanie, kedy došlo alebo malo dôjsť k termínu konečnej splatnosti poskytnutého úveru ako celku, nielen jeho jednotlivých splátok.

68. Vzhľadom na záver súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu a zamietnutie žaloby považoval súd za nadbytočné zaoberať sa ďalšími námietkami [bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru z dôvodu absencie, respektíve nesprávneho uvedenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadovaných ustanoveniami § 9 ods. 2 písm. f), písm. j) a písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.] obsiahnutými v písomnom podaní žalovanej. Majúc na zreteli zásadu hospodárnosti konania, už tieto z uvedeného dôvodu neposudzoval.

69. K tomu súd len pre úplnosť uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. novembra 2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

70. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

71. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

72. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

73. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd výrokom II. rozsudku v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami CSP. Vychádzajúc z toho, že žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná, súd jej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100,00 % proti žalobcovi. Súd zároveň nevidel priestor pre aplikáciu § 257 CSP. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia v dvoch vyhotoveniach na Mestský súd Košice (§ 362 ods. 1 CSP).

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).